

До Вищої кваліфікаційної комісії
суддів України

Золотнікова Олександра Сергійовича,
кандидата на посаду судді
Верховного Суду

Пояснення
на Висновок Громадської ради доброчесності від
03 травня 2017 року

Ознайомившись з Висновком Громадської ради доброчесності від 03 травня 2017 року (далі – Висновок) про мою невідповідність, як кандидата на посаду судді Верховного Суду, критеріям доброчесності та професійної етики, вважаю за необхідне надати наступні пояснення.

1. Щодо «недостовірних відомостей у декларації доброчесності».

Подаючи декларацію доброчесності за 2015 рік, я дійсно у п. 17 Декларації зазначив, що не приймав одноособово або у колегії суддів рішення, передбачені статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Проте, як правильно зазначено у Висновку, 18 грудня 2013 року колегією суддів під моїм головуванням було розглянуто справу № 815/8049/13-а за апеляційною скаргою Одеської міської організації політичної партії «Європейська партія України» на постанову Одеського окружного адміністративного суду від 24 листопада 2013 року по справі за адміністративним позовом виконавчого комітету Одеської міської ради до Регіональної ради уповноважених представників громадських об'єднань ветеранів Одеської області. Одеської міської організації політичної партії «Європейська партія України», громадського об'єднання «Патріоти міста-героя Одеса» Міжнародного Союзу міст-героїв СНД, Організації ветеранів м. Одеси, Південноукраїнської асоціації ветеранів спецслужб України «Співдружність», громадської організації «Правова корпорація», громадської організації «Заклад Пауерліфтіngu» про обмеження щодо реалізації права на мирні зібрання.

Вказаний факт, пов'язаний із заповненням декларації доброчесності, обумовлений виключно помилкою при заповненні декларації та жодним чином не пов'язаний із внесенням до декларації завідомо недостовірних тверджень, що підтверджується наступним.

Ухвала Одеського апеляційного адміністративного суду від 18 грудня 2013 року по справі № 815/8049/13-а була своєчасно надіслана судом до Єдиного державного реєстру судових рішень та внесена до цього Реєстру 26 грудня 2013 року, що надало можливість будь-яким особам ознайомитись з судовим рішенням.

На момент заповнення мною декларації доброчесності, ухвалою Вищого адміністративного суду України від 06 серпня 2015 року було залишено без задоволення касаційну скаргу Одеської міської організації політичної партії «Європейська партія України», а постанову Одеського окружного адміністративного суду від 24 листопада 2013 року та ухвалу Одеського апеляційного адміністративного суду від 18 грудня 2013 року – без змін.

Отже, судом касаційної інстанції було підтверджено правильність винесеного судом під моїм головуванням судового рішення. При цьому касаційний суд в ухвалі від 06 серпня 2015 року зазначив наступне:

«Вирішуючи спір, суди попередніх інстанцій обґрунтовано виходили з того, що одночасне проведення громадськими організаціями з відмінними політичними поглядами щодо угоди про асоціацію між Україною та ЄС масових акцій в одних і тих же місцях м. Одеси, які є важливими об'єктами інфраструктури, через які щоденно проходять тисячі

потоки людей, туристичних груп, могло призвести до значного загострення обстановки та існування великої ймовірності виникнення сутичок між активістами різних громадських організацій, що, в свою чергу, могло призвести до порушення громадського порядку і безпеки громадян.

За наведених обставин колегія суддів погоджується з рішенням судів про часткове обмеження права відповідачів на проведення мирних зібрань у визначений проміжок часу на певній території м. Одеси.

Водночас суди мотивовано відмовили в задоволенні позовних вимог про обмеження права відповідачів на мирні зібрання у спірний період на Куліковому полі, на вул. Канатній, 83; на вул. Академіка Корольова, 9, на вул. Генерала Петрова, 22, на вул. Канатній, 134 і на вул. Добровольського, 106, враховуючи, що за вказаними адресами мали намір зібратися особи, яких об'єднують спільні погляди, а також в задоволенні позовних вимог про обмеження права відповідачів на мирні зібрання на прилеглих до відповідних місць територіях та будь-яких інших осіб, зважаючи на невизначеність цих територій та кола осіб.

Доводи касаційної скарги не спростовують висновків судів першої та апеляційної інстанцій і не дають підстав вважати, що судові рішення ухвалено з порушенням норм матеріального чи процесуального права».

Після набрання чинності Законом України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», жодною із сторін по справі до Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції не подавалась заява в порядку, передбаченому ч. 2 ст. 2 названого Закону, що свідчить про те, що сторони по справі фактично визнали правомірність судового рішення, ухваленого судом під моїм головуванням, а також визнали відсутність підстав для застосування до мене будь-яких заходів, передбачених частинами 2, 3 або 4 ст. 7 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Таким чином, на момент заповнення мною декларації доброчесності, ухвала Одеського апеляційного адміністративного суду від 18 грудня 2013 року по справі № 815/8049/13-а була внесена до Єдиного державного реєстру судових рішень, що надавало можливість будь-яким особам ознайомитись з судовим рішенням, правильність названої ухвали була підтверджена судовим рішенням касаційного суду, жодна із сторін не подала заяву в порядку, передбаченому ч. 2 ст. 2 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Наведені фактичні обставини, в їх сукупності, свідчать саме про помилковий характер внесення мною до п. 17 Декларації доброчесності за 2015 рік неправильної інформації, що не повинно розцінюватися як допущення недоброчесної поведінки.

2. Стосовно «підтримки рішень щодо заборони мирних зібрань, які містять ознаки свавілля».

В обґрунтування твердження про підтримку мною у складі колегії суддів рішень (форма множини) щодо заборони мирних зібрань, які містять ознаки свавілля, у Висновку міститься посилання виключно на мою участь у розгляді у складі колегії суддів апеляційної скарги Херсонської обласної організації Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» на постанову Херсонського окружного адміністративного суду від 01 лютого 2011 року по справі за адміністративним позовом виконавчого комітету Херсонської міської ради до Херсонської обласної організації Всеукраїнського об'єднання «Батьківщина», голови Херсонської обласної організації Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» Одарченко Ю.В. та Гаврилюка В.Г. про заборону проведення мирного заходу по справі № 2-а-1093/11/2170.

Як зазначено у Висновку, колегія суддів погодилась з висновком суду першої інстанції, яким в якості підстави для заборони проведення мирного зібрання було застосовано у т. ч. Указ Президії Верховної Ради СРСР № 9306-XI від 28 липня 1988 року «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР», та у своїй ухвалі самостійно посилалась на вказаний Указ, хоча його положення очевидно суперечили Конституції і узагальненням практики, які готувались Вищим адміністративним судом (Довідка ВАСУ від 01.04.2012 р. щодо вивчення та узагальнення

практики застосування адміністративними судами законодавства під час розгляду та вирішення впродовж 2010 – 2011 років справ стосовно реалізації права на мирні зібрання (збори, мітинги, походи, демонстрації тощо).

Проте, на мою думку, моя участь у розгляді даної справи в апеляційному порядку не може бути підставою для висновку про невідповідність судді критеріям доброчесності та професійної етики.

Так, рішення суду апеляційної інстанції по названій справі набрало законної сили 13 лютого 2013 року та у касаційному порядку не оскаржувалось.

Посилання у рішенні суду апеляційної інстанції на названий вище Указ міститься після посилання на статті 19 та 39 Конституції України, рішення Конституційного Суду України від 19 квітня 2001 року у справі № 1- 30-2001. Крім того, судом апеляційної інстанції до спірних правовідносин були застосовані положення ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» та ст. 182 Кодексу адміністративного судочинства України.

В Довідці Вищого адміністративного суду України від 01 квітня 2012 року щодо вивчення та узагальнення практики застосування адміністративними судами законодавства під час розгляду та вирішення впродовж 2010 – 2011 років справ стосовно реалізації права на мирні зібрання (збори, мітинги, походи, демонстрації тощо) дійсно викладена думка щодо помилковості застосування судами при розгляді справ даної категорії положень Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28 липня 1988 року № 9306-XI «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР». Проте, незважаючи на це, протягом 2012 – 2015 років Вищим адміністративним судом України неодноразово застосовувались положення названого Указу при розгляді справ даної категорії (зокрема, ухвали ВАСУ від 24.10.2012 р. К/9991/5309/12, від 10.04.2013 р. по справі № 2а-0570/22138/11, від 03.07.2013 р. по справі № 2а-2660/12/1070, від 17.09.2013 р. К-36954/10, від 25.09.2013 р. по справі № 2-а16282/12/2670, від 18.11.2014 р. К/9991/55685/11, від 10.11.2015 р. по справі № 2а-0270/2904/12).

Будучи доповідачем по справам даної категорії, особисто я з лютого 2008 року жодного разу не посилався на названий Указ Президії Верховної Ради СРСР. Проте, станом на лютий 2013 року, враховуючи неоднозначність судової практики Вищого адміністративного суду України, я, входячи до складу колегії суддів та не будучи доповідачем по справі, не міг наполягати на неможливості посилання на окремі положення цього Указу суддею-доповідачем. При цьому, як зазначено вище, посилання в ухвалі апеляційного суду на названий Указ відбулося після застосування судом норм Конституції України.

Звернення уваги у Висновку на той факт, що справа була розглянута судом апеляційної інстанції майже через 2 роки з моменту подання апеляційної скарги, є таким, що не стосується будь-яких порушень мною норм процесуального права, оскільки відповідно до ч. 3 ст. 190 Кодексу адміністративного судочинства України призначення справи до апеляційного розгляду після проведення підготовчих дій здійснюється одноособово суддею-доповідачем, яким я не був.

Наведені у Висновку дані про наявність в тексті ухвали апеляційного суду численних помилок (*«у тексті та резолютивній частині Ухвали йдеться про залишення у силі постанови Херсонського окружного адміністративного суду від 01.02.2011 р., тоді як насправді дана постанова від 21.02.2011 р.»*), свідчать про наявність в судовому рішенні описок, порядок виправлення яких передбачений ст. 169 КАС України, що також не може свідчити про невідповідність судді критеріям доброчесності та професійної етики. При цьому звертає увагу на себе той факт, що ставлячи в провинну судді, який не був суддею-доповідачем по справі, наявність у тексті судового рішення помилок у зазначені дати судового рішення суду першої інстанції, Громадська рада доброчесності у Висновку помилково вказує дату ухвали суду апеляційної інстанції як 18 лютого 2013 року, в той час, як справа № 2-а-1093/11/2170 була розглянута апеляційним судом 13 лютого 2013 року

(<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29488617>), тобто фактично сама робить аналогічну описку.

Будь-яких інших фактів для підтвердження моєї невідповідності критеріям доброчесності та професійної етики у Висновку не наведено.

3. Щодо наданої Громадською радою доброчесності «додаткової інформації, що потребує уваги Вищої кваліфікаційної комісії суддів України».

Протягом навчання у гімназії та у вищому навчальному закладі моя дочка, на високому рівні оволоділа знаннями англійської та французької мов, у зв'язку з чим планувала у 2014 році вступ до одного з вищих навчальних закладів, що розташований у Франції. Для з'ясування можливості та умов вступу та навчання у Франції, дочка у 2012 – 2013 роках виїжджала у Францію. Під час однієї з таких поїздок дочка познайомилася з молодим чоловіком, який є громадянином Російської Федерації. В подальшому, зі слів дочки, вони продовжили спілкування через засоби телефонного та електронного зв'язку.

Влітку 2014 року дочка отримала виклик на навчання у Франції, звернувшись до мене з проханням забезпечити фінансово її навчання та проживання у названій країні. Проте, у зв'язку з інфляційними процесами, що мали місце з початку 2014 року, я роз'яснив дочці, що не зможу забезпечити її фінансовою підтримкою у тих розмірах, які вона озвучила. Вказана обставина викликала певне непорозуміння у дочки.

У двадцятих числах серпня 2014 року дочка повідомила, що вона відмовляється від навчання у Франції, однак виїжджає до молодого чоловіка у Москву. Я висловив негативне ставлення до цього рішення дочки, проте це не вплинуло на її рішення. Після виїзду дочки до Москви, ми з нею кілька місяців взагалі не спілкувалися. На даний час відносини з дочкою дещо нормалізувалися, але впливати на її рішення, враховуючи її вік, я не маю можливості. Відносини з названим молодим чоловіком у дочки, з її слів, продовжуються до теперішнього часу, що і обумовлює її постійні виїзди у Російську Федерацію. Будь-які витрати з приводу цих виїздів я не несу.

4. Стосовно «членства у КПРС з жовтня 1987 р. по серпень 1991 р.» будь-які додаткові пояснення відсутні. Проте, вважаю що цей факт, який мав місце більш ніж 25 років назад, не може свідчити про мою недоброчесність.

Підсумовуючи викладене, вважаю за необхідне звернути увагу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, що Громадська рада доброчесності поставила під сумнів мою відповідність критеріям доброчесності та професійної етики фактично на підставі помилки при заповненні Декларації доброчесності, не пов'язаної з внесенням до декларації завідомо недостовірних тверджень, а також на підставі аналізу викладення одного судового рішення, яке набрало законної сили та не скасоване вищестоящим судом, в постановленні якого я дійсно брав участь, однак при цьому не був суддею-доповідачем. Будь-яких інших фактів для підтвердження моєї невідповідності критеріям доброчесності та професійної етики Громадською радою доброчесності не встановлено.

Вважаю, що наведені у Висновку факти не можуть перекреслювати більш ніж 23 роки моєї сумлінної роботи на посадах судді у судах першої та апеляційної інстанцій, у зв'язку з чим прошу Вищу кваліфікаційну комісію суддів України підтримати мою кандидатуру.

З повагою

О.С.Золотніков

«12» травня 2017 року